

אחות של ציון

ציון לא הסכים לתאר לי אותה. מהיום שהודיע לי שהיא מגיעה לארץ הייתי נכנס אליו איזה שמונה פעמים ביום, מתייצב אצלו בנגרייה וצועק לו לתוך הרעשים של הניסור. מוזר, היה לי יותר נוח לתחקר אותו בתוך הרעש. הוא היה מכבה את המסור ואני הייתי משתתק, מכבד את הדומייה. כשחזר לנסר הייתי חוזר לנדנד "היא גבוהה, נמוכה, שמנה?" שקט. ניסור ושוב "רק תגיד אם היא בלונדינית, חומה, לבנה, צחקנית?" הוא עצר כדי לשאול מה זה צחקנית והזכיר לי שזאת אחותו אז דיר באלכ. חיכיתי שימשיך להרעיש כדי שאוכל לפרש לו שצחקנית זאת אחת שמצחקקת מכל דבר שאומרים. "היא לא מצחקקת. היא בחורה קלאסה". אבל איך קלאסה? במה זה מתבטא? צעקתי. הוא הפסיק כדי לחשוב לפני שענה לי את המשפט הזה: "גם כשהיא שותקת. היא אומרת משהו". זאת היתה עוד הוכחה שאחות של ציון חייבת להיות משהו מיוחד אם היא מצליחה להוציא מהפה של ציון משפטים כאלה. "אבל האלס כבר עם השיגעון שלך, אני מתחרט שסיפרתי לך שהיא באה. עזוב, כבר לא נראה לי שאתם מתאימים." כל כך נבהלתי שלא עצרתי הפעם את שטף דיבורי גם כשהמכונות הפסיקו לפעול. מניתי בפניו את היתרונות שלי כבן זוג: שאני נאמן, נקי, רומנטי והוא בעצמו אמר מהרגע שהכרנו ובמיוחד כשגילה שאני "סופר פוטנציה", שזה אומר אחד שכותב אבל עדיין לא פרסם שום דבר, שאני מזכיר את אחותו וחבל שהיא גרה בלוס אנג'לס עם איזה צייר גוי כי נראה לו שהיינו מתאימים. כנראה שזה השפיע עליו כי הוא חזר לדבר על אחותו וסיפר לי שוב על הזכייה שלה במקום הראשון בתחרות כתיבה לנוער ועל הסיפור שכתבה "פרפרים בגשם" שהתפרסם בספר בשם "פרפרים בגשם" עם עוד סיפורים של אחרים שזכו במקומות פחות ראשונים. אחרי הפעם הראשונה ששמעתי ממנו את הסיפור, הלכתי לחפש את הקובץ הזה. בהתחלה בספרייה, אחר כך בחנויות ספרים של יד שנייה ובסוף בכל הוצאות הספרים בארץ. אבל כלום. כאילו "פרפרים בגשם" לא היה מעולם. במקום זה דמיינתי לי את הסיפור בראש וחשבתי שברגע שנפגש דבר ראשון אבקש ממנה לספר לי אותו, כדי שאדע אם בכלל דמיינתי קרוב. במדומיין הגיבורה היא ילדה שמחכה בגשם אחרי חוג בלט שאמא שלה תאסוף אותה ולא יודעת שאמא שלה כבר לא תבוא, כי היא מתה בתאונה. עד שבסוף אחיה, שתמיד היה מציק לה, בא לאסוף אותה. הם הולכים בשתיקה הביתה עד שהוא מצביע על שני פרפרים ואומר "תראי, פרפרים. בטח קשה להם לעוף. הכנפיים שלהם כבדות מהגשם", הוא מתחיל לככות ואומר "מסכנים הפרפרים. זה נורא להיות פרפר בגשם", ואז היא מבינה שאחיה הוא האדם היחיד הקרוב שנשאר לה. אחרי שסיימתי לדמיין ככה את הסיפור אהבתי את אחות של ציון אפילו יותר וכשציון סיפר לי שהיא נפרדה מהצייר שלה והודיעה לו שהיא חוזרת לארץ הייתי מטורף מרוב אושר. סוף סוף אפגוש בחורה איכותית, עם כשרון כתיבה בלתי מוטל בספק. ראיתי איך נשתרע יחד על השטיח בסלון שלי, נשתה תה צמחים ונדבר פרוזה. אני נותן לה לקרוא את הסיפורים שכתבתי והיא מעירה הערות ועוזרת לי לאגד אותם לקובץ סיפורים קצרים משלי ובזכותה אני יוצא לאור. אני לא שוכח כמובן להודות לה בהקדשה של העמוד הראשון

בספר. בזכותה גם הביקור הקבוע של הפעם בשבועיים אצל ההורים שלי יהפוך לנסבל. היא תרתק אותם בסיפורים על אמריקה ואני לא אצטרך להתאמן. במיוחד אחרי הפעם האחרונה שאמא שלי כבר קלטה איך אני סותר את עצמי וזה התחיל כי בביקור שלפני זה היא שיגעה אותי "איך זה בן אדם בגילך, אני לא מבינה? זה הרי לא נורמלי, מה אתה עושה כל היום? איפה תכיר אנשים אם אתה בכלל לא עושה כלום?" ועוד כל מיני משפטי אמהות כאלה. אז הזכרתי לה שאני סופר והיא נחרה בבזו ואמרה "גם כן סופר. סופר כותב ספרים לא? אז איפה הספרים שאתה כותב? איפה הם? תראה לי אחד אפילו ואני אשתוק". ואני כל כך רציתי שהיא תשתוק שאמרתי מבלי לחשוב שהספר שלי עומד לצאת לחנויות. והיא כל כך שמחה והוציאה איזה ליקר דובדבנים משנת תש"ח שנשתה כולנו לחיים ושאלה איזה מיליון שאלות ותוך כדי שאני עונה יוצא שכבר יש לי קו עלילה ודמויות ודמויות משנה ככה שהרגשתי די טוב עם העניין, כי וואלה יש פה סיפור, זה לא שאני ממציא, זאת אומרת אני כן ממציא אבל בקטע טוב, של סופר. העיניים שלה נצצו כשסיפרתי להם את הסיפור וראיתי שהיא נעלבה שלא נתתי לה לקרוא לפני שזה עבר לעריכה ולדפוס. היה לה חשוב לדעת מי המו"ל ופה קצת אכזבתי אותה כשאמרתי שזו הוצאת ספרים קטנה ולא מוכרת בשם "עץ הדעת". היא חשבה שהשם של ההוצאה הוא נוראי ונאלצתי להסכים שזה מבלבל כי זה נשמע כמו שם של הוצאת ספרי לימוד ועיון ולא של פרוזה אבל בסך הכל כולנו הסכמנו שגם הוצאה קטנה זה בכל זאת עניין מרגש וככה היתה לנו מין חגיגה קטנה, מה שלא היה לנו שנים מאז שאחי מת כשהיה מג"ד בקבע ואחר כך גם חשבתי שהמטרה מקדשת את האמצעים והייתי מבוסס מעצמי ששימחתי אותם. אבל אז בביקור האחרון אמא שלי היתה קרה כזאת, מנומסת, והיה די ברור שהיא עלתה על השקר אבל סקרן אותי לדעת איך אז סיפרתי לה שניפגשתי עם המאייר ואני מתלבט בין שתי סקיצות: באחת מהן יש בחורה ערומה לגמרי ובשנייה רואים רק את השדיים והיא ענתה שמעניין מאוד שחסידות חב"ד מאפשרת חופש יצירה כזה ואני שאלתי "מה הקשר לחסידות חב"ד?" והיא אמרה שמבידורים שעשתה "עץ הדעת" זו הוצאת ספרים של חסידות חב"ד וכל הספרים שהוציאה עד כה הם ספרי חסידות. ואני אמרתי שזה מדהים שההוצאה שלי לא ביררה קודם שהשם הזה כבר קיים ואני צריך לעדכן אותם. אבל כבר היה ברור לכולנו שזה שקר והיה גם ברור שיקח עוד הרבה זמן, אם בכלל, עד ששוב תהיה לנו סיבה לחגוג וכל הארוחה הזאת היתה אפילו עוד יותר עגמומית מהארוחות שקדמו לארוחה עם הליקר, אבל כשאחות של ציון תגיע אנחנו נביא איתנו בקבוק יין לבן. היא תרצה לעזור לפנות את הכלים ואולי בסוף הארוחה אמא שלי תרצה להוציא את האלבומים להראות לה אותי כשהייתי קטן אבל אז היא תיזכר שגם גדי מופיע שם ותעדיף לא להתעסק עם דברים עצובים אז היא תתחקר את אחות של ציון על אמריקה ואחות של ציון תענה ברצון והשיחה תקלח ואני לא אצטרך לשקר.

אלה מאיר שמואלי - בוגרת לימודי תיאטרון במגמה לכתיבה דרמטית באוני' תל אביב, בוגרת תואר שני לספרות עברית והשוואתית וכתיבה יוצרת באוני' חיפה. עובדת בקידום נוער בתל אביב יפו.